

 MOJANG

MINECRAFT

STRATENÉ DENNÍKY

MUR LAFFERTY

FRAGMENT

Minecraft

Stratené denníky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Mur Laffertyová

Minecraft: Stratené denníky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mur Laffertyová

MINECRAFT STRÁTENÉ DENNÍKY

FRAGMENT

2019

MINECRAFT: STRATENÉ DENNÍKY

Mur Laffertyová

Preklad: Slavomír Hrivnák

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Kullová

Jazyková korektúra: Michaela Macejková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Copyright © 2019 by Mojang AB and Mojang Synergies AB. All rights reserved.
Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Del Rey and the House colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC. Minecraft is a trademark or registered trademark of Mojang Synergies AB.

Translation © Slavomír Hrivnák, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1379-5

ISBN e-knihy 978-80-566-1491-4 (1. zverejnenie, 2019)

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Vydalo nakladateľstvo Fragment v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1829

© Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2019. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

1. vydanie

ALBATROS MEDIA

Minecraft: Stratené denníky sú vymyslené dielo. Názvy, miesta, postavy a udalosti sú výtvormi autorkinej predstavivosti alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Venované Fione, Blazeovi, Alex a korytnačkám.

PROLÓG

Zo strateného denníka M

Dnes si ošetrenjem rozsiahle popáleniny, ktoré som utrátil pri stretnutí s ~~_____~~. Ledva som vyviazol živý. Bol to hrozivansky žltý netvor, kocha, ovencená ~~_____~~.

Naivne som si myslel, že na domnelú vývednú misiu mi postačí košeľa. Prísľub silného a ďalších pohľadov je príliš ľahavý, aby som ho mohol ignorovať.

Napriek tvrdeniam je však dhene brnenie vmysel.
Košela mi poskytna smiesnu ochranu. Ľuším.

povedat', že len mārili čas.

A musím sa ospravedlniť za vyplytvanie vln.

A za stratené ovce.

Nasiel som čosi zaujímavé... ale strážili to tie ohnivé veci. Kým sa im znova postavím, budem musieť zbierať viac informácií. Teraz sa musím vhradiť do dediny a vyhľadať niekoho, kto by mi predal liečivý elixír. Dúfam, že nenarazím na...

Teraz som sa im postavil' nedokázal.

Vidí sa mi, že som portál doviedol takmer k dokonalosti. Tentokrát sa skoro nič nepokazilo. Hiestni zombie a tie hrozivé ohnivé netvory z druhej strany mi robili problémy, ale ako sa vraví - keď ti život ponúkne hriby, urob z nich polievku. Postavil som menšiu plošinu a na druhú stranu navláčil hopy kamenia na stavbu bezpečného útočiska.

Myslím, že robím pokroky.

Načo človek píše, ak nie preto, aby to po ňom niekto prečítal? A predsa dúfam, že toto nikto čítať nebude. Na druhej strane na mňa zaútočila celá záľaha tých hrôz a ledva som si zachránil holý život. Ak tam nenájdem bezpečné útočisko, isto umriem. Život na tejto strane však už nepripadá do úvahy.

Ak nájdete tento denník, nenasledujte ma. Riziko je vysoké a nebezpečenstvá mnohé. Jediná cennosť, ktorú som tu našiel, je blok akéhosi materiálu, čo ma na dotyk páli. Na druhej strane nie je nič cenného.

Už tuším len vyslobodiť sa.

ČASŤ PRVÁ

KAPITOLA 1

MÔŽEME ROVNO PESTOVAŤ HRÍBY

V miestnej zátoke sa dvíhali a klesali oranžové a červené hlavy. S bublaním sa ponárali a s mečaním vynárali. Alica krútila hlavou. Ovce ušli a namierili si to rovno do vody. Zase.

Skrížila ruky na prsiach a sledovala, ako ich huňaté hranaté hlavy miznú pod hladinou a zase sa vynárajú. Nezdalo sa, že by sa v dohľadnej dobe chystali späť na suchú zem. Čo majú tie ovce za problém? Vo vode sa im páčilo viac, než všetkým ovciam, aké kedy videla. Jej rodičia ich síce krížili kvôli sfarbeniu, ale nevedela o tom, že by sa snažili krížiť ich so sépiami.

Keď už sme pri sépiách: ovce prilákali zopár kamarátov z temných zákutí vôd.

Slnko viselo vysoko na oblohe a Alica mala dosť času vliezť do vody a pochytať ich, aj keď neznášala plávať za tými malými príšerkami. Nič jej nesmrdelo horšie, než mokrá vlna.

„Úžasné,“ zamrmala a vyhrnula si rukávy. Z batoha vybrala nejakú pšenicu a prikročila k brehu zátoky.

„Tak ako?“ zaznelo jej za plecom.

Nadskočila a zvrtila sa. Stál za ňou jej najlepší kamarát a natáhoval krk. „Max,“ skríkla, „už to nerob. Myslela som si, že si sliedič!“

Pokrčil plecami: „Veď som nesýčal. Chcel som len vedieť, čo robíš.“ Nahol sa, aby videl za ňu: „Ach, zase plávaš s ovečkami?“

Nevedela, či vysvetliť, čo je očividné, alebo mu povedať, aby sa vyhýbal vode. Rozhodla sa pre oboje: „Jabĺčko a Princiatko zase ušli, idem po nich,“ Max otvoril ústa, ale Alica ho rýchlo zahriakla, „sama, Max. Mama ťa zabije, keď sa zase priblížiš k vode. A potom dvakrát zabije mňa.“

Rozhliadol sa okolo s prehnaným sústredením a rukou si clonil oči pred slnkom: „Hm, nikde ju nevidím. A vôbec, veď už pri vode som.“ Prikročil bližšie, tuho zavrel oči a ponoril si do vody palce na nohách. Potom oči otvoril: „Zomrel som?“

„Ešte nie,“ Alica precedila cez zuby, „nechaj, nech ich odtiaľ dostanem. Choď skontrolovať ich výbeh, ak mi chceš pomôcť. Zisti, ako sa zase dostali von.“

Max vkročil hlbšie do vody a sledoval čapľakajúce sa zvieratá. Alica musela uznať, že ovce budili dojem, akoby to bol najúžasnejší deň ich života. Pridala sa k nim aj jedna sépia, ktorá teraz okolo ich kriklavo farebných hláv veselo vlnila chápadlami.

„Vieš, že ma majú radšej, než teba,“ povedal. „Potrebuješ moju pomoc.“

„To je jedno, vylezú, keď ich nalákam na jedlo,“ povedala Alica otrávene. „A nie, nemajú ťa radšej.“

Ale mali. Nesmierne ju rozčuľovalo, že červená a oranžová vetva stáda jej rodičov mala rada jej najlepšieho kamaráta a ju nevnímala. Ani dnes to nebolo iné. Asi si mysleli, že sa s nimi Max prišiel hrať, pretože bol ledva po kolená vo vode, už radostne bláčili a pod ho plávať k nemu.

Ani sa nesnažil prilákať ich pšenickou.

„Max,“ skríkol ktosi a Alica prižmúrila oči. Ani sa neotočila. Veľmi dobre ten krik poznala; Maxova mama to robila stále: „Už aj vylez z tej vody!“

Bez slova prešla popri Alici a vbehla do vody. Ovce začali v panike bečať a rozbehli sa preč od tej rozzúrenej šplechotajúcej príšery, ktorá sa oborila na Maxa. Sépia sa ponorila do hĺbočiny.

Maxova mama tomu nevenovala pozornosť. Chlapec sa ani nez-mohol na odpor, keď ho schmatla za pás a začala ťahať k brehu.

Max oponoval: „Mama, nič sa nedeje, netopím sa! Nechcel som ísť hlbšie!“ kričal. „Alica potrebovala pomoc s ovcami!“

Rozzúrený pohľad jeho mamy sa už leskol slzami: „Nemienim ťa znova stratiť,“ povedala, hodila ho na piesok a založila si ruky v bok.

„Nestratíš ma...“ začal Max, ale nedokončil, pretože mama sa náhle sklonila, znova ho schmatla a tuho ho objala.

„Zabudol si, že raz som už o teba skoro prišla?“ zopakovala a nevší-mala si jeho vzpieranie sa.

Alica sa cítila trápne, a tak odvrátila zrak. V poslednej dobe jej rodinná vzájomnosť, dokonca aj tá zvláštna medzi Maxom a jeho pre-hnane ochranárskou rodinou, spôsobovala pocit nepohodlia.

„Alica,“ oslovila ju Maxova mama, keď ho zložila na zem a znova dala ruky v bok, „toto som si o tebe nemyslela.“

„Mama, nebuď na Ali zlá,“ povedal Max a postavil sa medzi ne, „ona mi vravela, aby som do vody nešiel, ale ja som ju nepočúval.“

„Aj tak mala na teba dohliadnuť. Je staršia.“

„Ani nie o rok,“ namietal Max, „mám dvanásť rokov, nemusí mi robiť pestúňku!“

„Porozprávame sa o tom spolu pri večeri,“ povedala a potom uká-zala na Maxa, „a ty sa neopováž znova vliezť do vody.“

Max vzdychol: „No dobre. Ali, idem teda skontrolovať ohradu a budem dávať pozor, aby som sa vode zďaleka vyhol. Len neviem, čo s tou slinou, tej sa len ťažko vyhnem,“ odpľul si na zem a rozjarene sa rozbehol, rozhadzujúc pri tom rukami.

„To nie je vtipné,“ skríkla za ním mama a po tvári jej stekali slzy. „Nechcem, aby bol blízko vody,“ napomenula ešte raz Alicu, aby náhodou nezabudla.

„Viem,“ odvetilo dievča, „ani ja sa tu nechcem zdržiavať, ale zase je niekde diera v ohrade a musím ovce dostať späť.“

Maxova mama si utrela slzy z líc a zhlboka sa nadýchla. Keď sa pozviechala, obrátila sa k Alici s lútosťou vo vodnatých očiach a spýtala sa: „Prečo?“

„Čo prečo? Prečo sa musia vrátiť do ohrady? Lebo z nej ušli,“ odvetila Alica nechápavo. „Prečo je ohrada polámaná? Neviem. Viem len, že ovce ušli, a keď sa to stane, treba ich nahnať späť. Dedko mal na to také porekadlo – keď ujdú ovce, môžeš rovno pestovať hriby.“

Maxova mama sa zamračila: „To nedáva zmysel. Myslím... Prečo sa tými ovcami zaťažovať? Budú v poriadku, ak ich pustiš. Netreba sa už o ne starať. Nepotrebujeme vlnu a ty nepotrebuješ takú zodpovednosť. Jednoznačne nie je dôvod ich ďalej chovať a kvôli tomu, že neustále opravuješ ohradu, sa zas a znova vraciaš do starého domu. Vieš, bolo by ti bez tých spomienok ľahšie.“ *Zas a znova* mierne zdôraznila, aby Alici pripomenula, že návrat do jej zničeného domu jej neprospieva. Potľapkala ju po pleci: „Popremýšľaj nad tým. Uvidíme sa pri večeri.“

Alica sa dívala do vody, aby nemusela sledovať, ako Maxova mama odchádza. Medzi ohradou a domom bola húština stromov, takže keď chodila navštevovať ovce, zničené obydlie v korune stromu, ktoré kedysi nazývala domovom, vlastne nevidela.

Ohradu navštevovala často, snažila sa prijať za ovce zodpovednosť. Mala pocit, že aspoň tolko im dlží.

Maxova mama však mala pravdu. Vlnu už nepotrebovali a Alica pri neustálych opravách a naháňaní stáda iba strácala čas a materiál.

Nakoniec to však bola jedna z mála vecí, ktoré jej prinášali šťastie. Dívala sa na to, ako sa plávajúce ovce radostne hrajú so sépiou, ktorá

KAPITOLA 1

sa vrátila. Chápadlami ihravo oblápala Jablčko. Princiatko zase hlavou štuchalo do chápadiel, ktoré sa dostali na dosah.

Alica za sebou začula dupotavé kroky a než sa stihla otočiť, Max bol späť a bežal do zátoky. S výkrikom skočil do plytkej vody a šplechol tak veľmi, ako len vedel. Širokými krokmi sa začal brodiť k ovciam a tie ho s radostným bečaním privítali.

Alica sa rozosmiala a vybrala sa za ním, mávajúc nad hlavou pšeničnými klasmi. Napriek hrozbe, že sa zase dostanú do problémov, ju Max vždy vedel rozosmiať a dovolil jej tak zabudnúť na starosti. Aspoň na chvíľu.

KAPITOLA 2

ALICIN OTEC NEMAL PREDSTAVIVOSŤ

Jablčko vyjedal z Maxovej ruky pšenicu a Alica zatiaľ kontrolovala opravenú ohradu.

„Veľmi ich nekrm,“ napomenula ho, skúmajúc ohradu, „teraz by sa nemali množiť. Rozhodne nechcem ďalšie jahniatka.“

„Ale no, nechcela by si malé Jablčko?“ spýtal sa Max a pohladkal ovcu. „Jedna oranžová by bola fajn.“

„Nie, pokiaľ by tá oranžová ešte viac obľubovala popoludňajšie kúpanie,“ povedala. „Takže... použil si na ohradu nejaké nástroje alebo si ju opravil... inak?“

Max vzhliadol. Alica sa mračila na objemné predmety, ktorými sa rozhodol uzavrieť ohradu. „Ach, myslíš toto. Nenašiel som drevo, tak som sa rozhodol dieru spraviť zopár blokmi. Rozhodol som sa, že by to malo byť dva bloky vysoké pre prípad, že by sa Veľký Modrý zase rozhodol skákať. Dobré, nie?“

„Ale...“ zamávala rukami na ohradu, chýbali jej slová. Rozhliadla sa po okolí. Farma Alicinej rodiny bola mimo dediny neďaleko Maxovho domu, na rozľahlej čistine obklopenej vysokými stromami. Zničené stromové obydlie jej rodiny ležalo obďaleč a Max si všimol, že Alica je k nemu vždy otočená chrbtom, azda aby naň nemyslela.

„Mal si dosť dreva! A dobré nástroje,“ povedala a rozhadzovala rukami smerom k stromom, „tak prečo si dieru spravil týmto... Čo to je?“

„Obsidián,“ Max vedel, že skutočný obsidián dievča nikdy nevidelo. Bol vzácny a ich rodičia im nikdy nedovolili hrať sa v blízkosti lávy.

Chvíľu sa na neho tupo dívala a potom ho zasypala otázkami: „Ako môžeš povedať, že je to dobre spravené? Veď už to ani nie je ohrada. A kde si vlastne našiel *obsidián*? A vôbec, prečo si ním mrhal na ohradu pre ovce? Keď tvoja mama zistí, že si sa motal okolo lávy, tak ťa...”

„Zabije, jasné,“ prerušil ju s úškrnom, „bude ma musieť zabiť viac-krát, keď zistí, čo všetko som povvádzal. Čo myslíš, rozčúli ju viac voda alebo láva?“

Tak. Podhodil jej návnadu. *Spýtaj sa na tie bloky. Spýtaj sa, kde som bol.* Čakal, že bude vyzvedať, ale ona len zahнала niektoré z oviec späť do ohrady, kým ostatné (Veľký Modrý, Staromodrý, Svetlomodrý a Nevadí-že-si-sivý-aj-tak-ťa-ľúbim, alebo skrátené Fajn) ich pozorne sledovali. Väčšina oviec sa vyhýbala vode a každému, kto sa vode nevyhýbal. Jablčku a Princiatku však voda nevadila, chrúmali obilie a zem pod nimi už bola premočená. Vo vzduchu bolo cítiť mokrú vlnu.

„Prečo mi nepomôžeš, keď sa nudíš?“ spýtala sa, hodila mu lopatu a sama si vzala ďalšiu. „Otec hovorieval, že priekopy sú škaredé, ale myslím, že to bude najlepší spôsob, ako ich udržať v ohrade.“

Max chvíľu obdivoval precíznosť, s akou bola hodená lopata vyrobená. Pokiaľ sa nenaťahovala s ovcami, Alicia stále niečo majstrovala a jej nástroje boli každým dňom lepšie. Skúšala aj vyrobiť brnenie, ale to len keď bolo dosť materiálu, čo nebývalo často.

Pustil sa kopať okolo ohrady priekopu o šírke jedného bloku v opačnom smere ako Alicia. Stretli sa na druhej strane a Max sa s úškrnom spýtal: „Chceš ju napustiť vodou? Láva by bola lepšia!“

„Dnes nie,“ odvetila a odložila si náradie, „priekopa zatiaľ postačí.“ Vyskočila z nej, odfúkla si a oprášila ruky. Otočila sa k Maxovi: „Tak,

kde si našiel tie bloky? Je mi jasné, že si ich nevydoloval, pretože diamantový čakan nemáš.“

Áno! *Zaujímá sa!* Zasmial sa a dúfal, že tým budí prešibaný dojem: „Niekedy v blízkej dobe ti poviem. A... Dúfal som, že by si mi vedela ten diamantový čakan vyrobiť ty.“

Pobrala sa k Maxovmu domu a cestou vysvetľovala: „Aby si mohol dolovať obsidián, potrebuješ diamantový čakan. Na jeho výrobu potrebuješ diamant, takže musíš nejaký nájsť, a okrem toho mať aj železný čakan.“

„A ten by mal byť očarovaný, viem,“ povedal Max a zagúľal očami. Už mu to raz vysvetľovala. Vedel, že by z nich bol vynikajúci tím – ona dokázala vyrábať nástroje a on ich vedel očarovať – Alica však bola toho názoru, že zahrávanie sa s čarovaním je zlý nápad. „Len navrhujem,“ Max sa nedal odbiť, „že ak budeš mať možnosť vyrobiť železný čakan, tak by si *mohla*. Je to ďalší krok k vydobytiu nášho vlastného obsidiánu.“

Keď naznačil, že by mohla mať materiál na výrobu železného čakana, zlepšila sa jej nálada. Po chvíli pokrútila hlavou a mätko sa zasmiala: „Hádam, že som čitateľná. Tak sa teda spýtam tvojej mamy, aby mi z dediny priniesla diamant, keď tam pôjde budúci týždeň za tvojím otcom? Potom mi môžeš prezradiť, kde je ten obsidián, čo vydolujeme.“

„O tom ti poviem neskôr,“ povedal. Blížili sa k jeho domu a keby jeho mama začula čokoľvek o dolovaní, čarovaní alebo niečom nebezpečnejšom, než dýchanie, chytila by ďalší amok.

Max sa trochu uvoľnil. Konečne sa mu podarilo vyčariť Alici úsmev na tvári. V poslednej dobe sa o to musel usilovať stále úpenlivejšie. Nemohol jej však zazlievať smútok. Pred pár mesiacmi aj jeho rodina prešla nešťastnými zmenami a trvalo, kým si zvykol.

Okrem toho by nikdy nebol povedal, že by sa Alica stala jeho adoptívnou sestrou. S kamarátmi sa chodí na dobrodružstvá, uteká pred

zombíkmi, keď ste vonku po zotmení. Nečakáte, že s nimi zostanete žiť pod jednou strechou kvôli mrazivému nešťastiu, pri ktorom stratia rodinu i domov pri nečakanou útoku sliedičov.

Keď sa stala súčasťou rodiny, Max sa vlastne veľmi tešil. Pár týždňov pred tragédiou sa takmer utopil v zátokke a od tej doby bola naňho mama až prehnane háklivá. Dokonca v zadnom dvore postavila kôľnu, kam schovala všetko tekuté. Max si myslel, že by to *mohla* byť prehnaná reakcia, ale nikdy by jej to nebol povedal. Keď k nim otrasená a zúbožená Alica prišla bývať, mama mohla svoju starostlivosť upriamiť na niekoho iného a Max sa mohol v pokoji vzbopíť. Najlepšie a zároveň najhoršie na tom celom bolo, že mama teraz videla Alicu ako jeho staršiu sestru/pestútku. Najhoršie, lebo Max predsa žiadnu pestútku nepotreboval, a najlepšie, lebo konečne mohol znova vypadnúť z domu spolu s najlepšou kamarátkou.

On sa cez traumy z topenia už preniesol, ale na Alicu ešte stále často sadal žiaľ zo straty rodiny. V takých chvíľach sa Max snažil odviesť jej pozornosť napríklad tým, že polámal ohradu, aby sa ovce mohli dostať von, a Alica mala čo robiť miesto utápania sa v mori smútku.

Samozrejme, nikdy by jej neprezradil, že v poničenej ohrade má prsty on. Zúrila by.

Keď sa k nim Alica prisťahovala, Maxova mama, architektka, jej ako obydlie postavila vežu, kam sa vchádzalo zo zadnej časti domu. Pre Alicu to bolo miesto, kam sa mohla utiahnuť do samoty, a bolo zaujímavejšie a prepracovanejšie, než obyčajná izba. Svojho času sa Max snažil skrývať žiarlivosť. Jeho rodičom nikdy nenapadlo využiť svoje úžasné architektonické znalosti na to, aby také špeciálne miesto postavili aj *jemu*. Potom si spomenul, čím všetkým si Alica preskakala a prečo asi potrebovala bezpečné útočisko, a tak ho žiarlivosť prešla.

Svojím spôsobom.

Po dobrodružstve s ovcami a po večeri, keď Max a Alica jeho mamu uistili, že aj oni, aj ovce sú v poriadku, sa Max uistil, že mama spí, a potom sa vkradol do Alicinej veže. Jemne zaklopal.

Alica vykukla s tvárou celou začadenou: „Čo?“

„Čo majstruješ?“ spýtal sa nedočkavo a aj zabudol, prečo vlastne prišiel.

„Ticho, poď dnu,“ povedala. V rýchllosti sa ešte obzrel a už ju nasledoval k schodisku. Nezačala však po nich stúpať, miesto toho podišla k dverám, ktoré umiestnila pod schody, a otvorila ich. Viedli priamo do vnútra kopca za Maxovým domom – spolu s Alicou to tam pravidelne upravovali na tajnú dielňu.

V dielni bol pracovný stolík, ktorý pre ňu postavil hneď, keď sa nasťahovala. Bola apatická a nešťastná a navela sa mu podarilo presvedčiť ju, aby na pätnásť minút zamestnala jeho mamu. Alica sa jej pýtala na veci spojené so stavaním vo vzduchu. Jeho mama v tom bola výborná a kým rozprávala, Max sa vkradol do kôlne, kde mala mama pracovný stôl, pomocou ktorého postavil pre Alicu ďalší, spolu so základným náradím. Daroval jej ho ešte v tú noc a bolo to prvý raz, čo sa po dlhej dobe konečne usmiala.

Konečne mala čo robiť, konečne mohla upriamiť pozornosť na niečo iné, než na bezcieľne potulovanie sa a smútenie. Ihneď začali zbierať drevo a kameň a skúšať, čo sa s tým dá robiť. Za jediný deň sa im tak podarilo pod vežou v skrytej jaskyni kopca vybudovať dielňu.

Odvtedy sa Alica vo vyrábaní, oprave a vylepšovaní všetkého možného výrazne zlepšila. Dnes v noci Max videl, že dielňa je zaprataná množstvom nových predmetov. Alica sa začala činiť hneď po večeri! Na stole boli rozložené nové lopaty, sekery, čakany, udice a vedrá. Vzala jeden lesknúci sa čakan a hrdo mu ho podala. „Našla som nejaké železo,“ povedala, „tak niekde splaš diamant, aby som ti z neho mohla vyrobiť čakan.“